

under Sehested, at det var en Regering, der stod i Forfald, at det var et Parti, der stod ved sin Afgang, som havde Følelsen af, at det nu snart skulde bort fra Fadet, saa ville De se, at disse 280 er et meget betænkeligt Tal for den høje Regering. Man faar Indtrykket af, at den føler sig fuldstændig som Ministeriet Sehested, at den tænker, Tiden snart maa være forbi ogsaa for den, og som Følge deraf sikrer sig alt, hvad den kan af den Art. Det gaar atter ud over den stakkels Ordensjuveler. Jeg har undersøgt Tallet for 1905 — det foreligger ikke i Statskalenderen — og det viser sig, at vi i Aar vistnok naa op til 280. Venstrereformpartiet har altsaa slaaet Højre, idet vi ere over et godt Ordensmiddelaar, og hvis Venstre fortsætter paa den Maade, ville vi kunne faa meget smukke Resultater.

Det er altsaa, hvad vi have faaet af Venstres Regering. Hvis de gamle Venstremænd stode op imellem os og i Dag skulde tale til den høje Regering, vilde det vist blive meget bitre Ord, vi fik at høre. Jeg skal minde om, hvad J. A. Hansen tilraabte Højres Regering, da denne Sag var til Behandling i 1874. Han udtalte sig — det er Rigsdagstidenden Spalte 1378 — saaledes: „Det har altid staaet for mig, at Ministeriets Eksempel egentlig var det, der i den Retning vilde virke mest overfor Befolkningen“. Han tilføjer: „Naar man kom i højere Kredse og der saa Ministrene blottede for slige Udmærkelsestegn, da vilde vistnok mangen en, som ellers satte megen Pris paa slige Udmærkelser, finde sig lidt forlegen“. Ja, føle sig forlegen, det vilde man ikke overfor den nuværende Regering, naar man kom med Ordensdekorationer paa, det er maaske snarere den høje Regering, der vilde blive forlegen overfor det udekorede Frakkeopslag. Men jeg skal ikke komme ind paa Ministrenes Dekorationer, jeg skal ikke tale om private Forhold eller saare nogens Følelser, jeg skal indskrænke mig til at sige, at saadan tiltalte J. A. Hansen Højregeringen, forlangte, at den skulde foregaa Befolkningen med et godt og sundt Eksempel —, saa ville vi alle kunne skønne, hvorvidt Venstregeringen har fulgt J. A. Hansens Opfordring paa dette Punkt.

Jeg skal gøre opmærksom paa — jeg har for Resten ikke haft Lejlighed til rigtig at undersøge det —, at Højre gentagne Gange har pralet af, at Estrup, som dog ikke var anset for Demokrat, aldrig i sin Regeringstid lod sig dekorere

med udenlandske Ordener. Ogsaa paa dette Punkt viser Venstres Regering en Tilbagegang, og det er saa meget mærkeligere, som Højres Regering ikke hører til en Samfundsklasse og et Parti, der er Modstander af Ordener. Højres Ministre have fra deres forholdsvis tidligste Tid haft Adgang til disse Ordensdekorationer, og deres Parti, deres Omgangskreds, har altid syntes, at det var en naturlig og rigtig Sag, hvorimod Venstres Ministre ikke have tilhørt, i alt Fald ikke tidligere, de højeste Samfundsklasser, og tilhøre et Parti, som kræver disse Ting afskaffede. Saa meget mærkeligere er det, at disse Mænd, som ere komne, i alt Fald for nogle Vedkommende, fra forholdsvis beskedne Stillinger, have været saa umaadelig glubske, saa snart de kom til Magten og fik Adgang til Fadet.

I denne Forbindelse maa jeg maaske omtale en Begivenhed, som er foregaaet for nylig, nemlig da den norske Deputation var hernede og udbad sig, at Prins Carl vilde overtage den norske Trone. Saa snart denne Deputation mødte her paa Banegaarden, tog Regeringen Anledning til at dekorere samtlige dens Medlemmer. Det er maaske Skik og Brug ved saadanne Lejligheder, men det mærkelige er, at denne Dekoreren skete med en vis Tvang, efter hvad der er offentligt oplyst. Der var nemlig blandt Deputationens Medlemmer to udprægede Modstandere af Dekorationsvæsen, og den ene af dem havde oven i Købet afslaaet at modtage en norsk Orden. Ikke desto mindre besluttede Regeringen, at de alle skulde dekoreres, og Deputationens Leder, Stortingspræsident Berner, sammenkaldte Deputationens Medlemmer og foreholdt dem strengt, at de ikke maatte sige nej til disse Ordensdekorationer. Han sagde blandt andet til dem, at hvis de sagde nej, vilde det være en Krænkelse af det danske Folk, og han tilføjede, at selv om disse Dekorationer vare de vedkommende saa ubehagelige, at de ikke vilde bære dem ved andre Lejligheder, at de ikke vilde vise sig offentligt med dem, maatte de i alt Fald bære dem ved Kongetafet. Der er endvidere sagt, at dette var en Oplysning, der var saa ubehagelig for den høje danske Regering og ogsaa for Deputationens Medlemmer, at man vilde dementere den, men efter Samraad viste det sig umuligt, saa den maa altsaa have været sand. Jeg vil spørge den højtærede Konseilspræsident, om han vil udtale sig derom. Det er en Sag, der er bleven offentlig